

Perquè l'esment treballi fi,
donzell. Basta una tija,
per obtenir xarop que ordi
la cerebral pruja.

Perquè senyalin vostre pas
fonoll i ml-i-fulla.

Capcinegant, no serà escàs
llur pol'en onsevilla.

Per la mengyola sentor
del suc de llebre, savi,
aquella salsa de pastor
que fa escari el llavi.

Si d'un cabrit fumat a l'ast
és foll qui n'esperanci
altra picor que d'all nefast
sentosa de vi ranci,

per l'estrofiat de llebre, no
provessin pas oronga,
que és baladeta, per l'olor,
com una mallerenga.

Si no crià d'espigol tany
aquesta rodalia,
amb un timó, fogots del bany
l'amiga aspergina.

Per la finestra del festeig
l'allàbrega que espela?
Més aviat un do preveig
de sajudia neta.

Flors cordials per tots els mals,
descuit de didalera.
Ple d'escardois i penicals,
un pot de calaixera.

Si per catifa no us plagué,
de menta, la sentida,
remendrola escamparé,
mesclada amb tenida.

La pietat que infon el bruc
us mena a l'erniatge.
Per llistat i benastruc,
bastó de tortellatge.

L'escanyissat voldreu verd?

una cançó florida;

tot el Montseny s'arbora com
un ginestar que es dura...
Cada nivell, cada tocom,
la primavera instaure.

Cada oriol apar un glop
d'aquella flama pura
que amorosix l'esguard del llop
i els rasos de l'altura.

Muntanya amunt, arbres amunt,
la saba fa el miracle.
Tot el Montseny, quan és al punt,
es dona en espectacle.

I un desmai, que imita

enterbolats
d'una estalactita
l'etern
degotís,

contrasta amb la calma
d'un casal tot bru,
que una creu de palma
bençida, duu.

¡Oh vall genuina
del Montseny nadiu,
que et planys la divina
basarda d'un niu!

La muntanya d'ametistes

Guerau de Lioist

Jaume Bofill i Mates (1878 - 1933)

L'alzina

Quan el bosc camina
cap a la vellura,
en venir l'hivern,

Serves, tu, l'alzina
de la fusta dura
i el fullatge etern.

Tos forcats impliquen
barreges de líquen
i vesc de Nadal.

Cap alè no et torba,
druïdessa orba,
metall vegetal.

L'hivern és vingut:
plovisquen glans
de ta fortitud.

Un senglar, perdut
De la nit abans,
golafrè hi acut.

Clapes de bardissa
que irradien tanyes,
d'aigua vincledissa
renoven paranyes.

Cercant la mullena
d'aiguamolls i recs,
elegants de mena
hi enfonsen els becs

merles endolades,
mudats oriols,
que alternen passades
i juguen a estols.

Camins i passerres
congrien llimacs,
fondeix les roderes,
i els revolts, obacs.

Hi ha unen vaques
de llans braguers,
refredant les taques
dels avellaners.

Nova lletania de les petites herbes

A mig camí de l'alzinar
que dona a casa vostra
inesperada us vaig trobar,
cobrint el rostre.

Cobrint d'alzines i de pins
i d'una ombrel·la experta,
per tal que el pogueu heure més endins
en fer la descoberta.

Esvelta fóreu com un tany
d'herba menuda i forta.
De cada temps que es muda l'any,
herbes, l'amic, us porta.

Per captinença en l'esperit,
de farigola, cendres.
Vostre esperit serà brunyit
com en el sant Divendres.

Per refrigeri de la pell,
clavell de pastor plau-me,
rosa de marge o bé un cistell
de pomes de Sant Jaume.

Espàrbols i ridoria.
I lligabosc, per un incert,
quan Himeneu exhorta.

Si de ridoria, més d'un bri
fou, de tabac, preludei,
escalda llavis que llati
confegegran estudi.

De campanetes, flor de rec
de tija prima i alta,
no en colliria ni en retrec,
fora que esteu malalta.

Les acoblava, de petit,
amb filial embosta,
i, en el capçal, desert, del llit,
foren llur de posta.

D'altres-més xiques-constellat,
supleix les campanetes
el repunxó, no celebrat
encara pels poetes.

Rememorant nostres difunts,
la sàlvia m'invoca.

La que reitera vells costums,
me'n signaré la boca.

Si parets seques són d'or vell
-ni massa poc ni massa-,
és que hi alterna el crespinell
amb la consolva grassa.

Vora la font, sota l'ombri,
perpleja la falzia.
Blauets senyalen el matí;
roselles, el migdia.

La primavera fa tristor:
violes, cull, boscanes.
I pensaments, treu, de pastor,
l'estiu d'anyades sanes.

Quan el Montseny se sent perplex,
l'agost que s'esprimatxa
mates de bronsa encén, reflex
d'atàvica almorraixa.

Però tot d'una que revé,
passat l'hivern, la vida,
tot el Montseny és un planter,

Santa Fe, primavera!

Enllà del prat, l'ermita
que presideix la vall,
tremola de petita.
Quan, del migrat batall,
en el cloquer mesquí
ressona el primer toc,
un núvol de setí
com un insecte groc,

peona, extasiat,
de la blavor del cel
per l'ònix laborat

Passat, respon un bel,
agallat en el vellut
d'una quieta

A la muntanya d'anestèsis

Apoiesic, d'entroscares trompes
sont l'esclat imperial. Un jorn
set lapidaris, traficants de pompes,
la cuina violaren de ton for.

I prodigares -campetrola festa-
no pas de ginebrons l'òpal espars
ni el topazi florit de la ginestra,
sinó violes en cristall de quars.

Avui, sorruada, ta dolor consagra
d'exhausta mina l'obidat renom.
I encara soges amb la testa magra

el responsori de les boires tristes
que sots avall s'agemoleixen com
un enderroc de noves anestèsis.

La font de l'orenetta

Voldria ser enterrat al peu
d'aquesta font que endega el pare.
Té campanetes arcau,
d'aquelles que plaien a la mare.

Un aire ben senzill
hi porta els sorolls de la vila
i neteja de brossa l'espill
d'aquesta font tranquil·la.

Sovint amb el gemà
hi fem un atur, suats de la cadera.
En el seu bassal clar
es mirava el llebrej, vaniós que era.

El berenar posava la muller
a la taula que fa aquesta roca.
L'ombreja un castanyer:
damunt la seva casolana soca

un discic em plauria del meu Josep Carrer.
La gent ara en diu
la "Font de l'Orencia".
Vora la teva font, fes, orencra, nu:
fais, demà, companyia al poeta.

Aves i fàcies

Gòtics semblant el fàig, l'aver,
puja, segur, l'aver ombriu,
rígid de fulles, d'aire fred,
car és d'un gòtic primitiu.

Amb son fullatge tremul, net,
ben altament, el fàig somriu,
més joguinos que massa dret,
car és d'un gòtic renadiu.

El sot de l'arcmany

¡Oh vall genuina
del Montseny! Apar
seva que s'afina
sota un gruix de mar.

La gresa, amara,
fins del gat mesquer
la més lleu peñada
fidelment reté.

Boires en deriva
entelen de fred
la mirada activa
d'un cel massa net.

D'allaus de tartera,
el terrabastall
plega a la vorera
de la closa vall.

Fins el llop arua
son udol allí
com si la natura
provés de dormir.